

Φτάνει, είπα

*Μια συνομιλία με τη ζωγραφική της Κωνσταντίνης Βαλερά**

«Μην αφήνεις ποτέ την τελευταία σου μπουκιά... αυτή είναι η τύχη σου». Κοιτούσα την τύχη μου με μούτρα και αποστροφή. Φτάνει ρε μαμά δεν θέλω άλλο. Το γιουβαρλάκι... μου 'κλεινε πράσινα κι ανήθικα το μάτι. Όλη μου η τύχη ζυμωμένη με κιμάδες ρύζια κρεμμύδια κι αβγολέμονα. Σ' ένα πληγωμένο πιάτο, με διαμελισμένες σάρκες φαγητού, αίματα ζουμιά... σαν πεδίο μάχης.

Στο ανορθόγραφο μυαλό μου η τύχη έμοιαζε με τείχη... ψηλά κι απρόσιτα. Πίσω τους φυλακισμένη μια τελευταία μπουκιά. Εχθρός της, το χορτάτο μου στομάχι. Κι η δόλια μάνα, κάποτε χάρτινο ασπρόμαυρο παιδί μετά την κατοχή, δυο μακριές βλεφαρίδες που χτένιζαν για λίγο τον αέρα της απελευθέρωσης κι έπειτα του εμφυλίου, έγχρωμη τώρα κι ολοζώντανη μπροστά μου, σε ρόλο στρατηγού δικτάτορα. «Φάε, είπα.» Φτάνει ρε μαμά δεν θέλω άλλο.

Άλλοτε πάλι, στο βαρήκοο μυαλό μου, η τύχη φάνταζε σαν ήχοι. Φωνές παιδιών που παίζουν κάτω στο δρόμο. Μας χωρίζουν εφτά όροφοι και μια τελευταία μπουκιά. «Τέλειωσε το φαί σου και κατέβα». Ήχοι. Παιχνιδιού και ξεγνοιασιάς. Κυνηγητό, λάστιχο, κρυφτό. Περιμένετε....σε λίγο θα 'μαι κι εγώ μαζί σας, νικάω τον πόλεμο και κατεβαίνω. Με τρόπαιο το ρέψιμο της τελευταίας μπουκιάς. Της τύχης μου.

Μεγαλώνοντας, αυτή η ίδια τύχη άρχισε να γίνεται σαν τοίχοι. Τοίχοι σπιτιού, του δικού μου κάποτε, «με χολ και κουζίνα καλά όλα κι άγια ηρεμία τάξη κι ασφάλεια»... Τοίχοι μιας ενήλικης ζωής που με περιμένει εκεί έξω. Η τύχη μου ίσον οι τοίχοι ενός γερού σπιτιού, μια οικογένειας, ενός συζύγου, δυο παιδιών, να μην τρων τα γιουβαρλάκια, κι εγώ σαν νέος στρατηγός δικτάτορας να επιμένω. Τύχη ίσον τοίχοι γραφείου, χωρίς παράθυρα, να μην καθυστερούν αναιδή

ηλιοβασιλέματα και τεμπέλες θές την πολύτιμη εργασία. Τύχη ίσον και οι τοίχοι μιας τράπεζας. Μέσα της καλά κλεισμένη κι ασφαλισμένη η ιστορία μου. Οι ως τώρα κόποι και το μέλλον μου. Κι ας είναι απ' έξω γραμμένη με μπογιά, μια άλλη ιστορία.

Κάθομαι τώρα και κοιτώ την τελευταία μου μπουκιά. Την τύχη μου. Την τύχη να έχω ακόμα φαΐ στο πιάτο. Αγαπώ τα γιουβαρλάκια κι ας μην ξέρω να τα φτιάχνω. Τα χάιδεψα με το κουτάλι. Τα μύρισα ένα ένα. Τα γεύτηκα αργά να μην τελειώσουν. Κι όμως... Γύρω τους τείχη γκρεμισμένα. Μοναδικός εχθρός τους πλέον μια κοινωνία που σου κλέβει την μπουκιά απ' το στόμα. Ακούω τους ήχους μιας ακόμα διαδήλωσης. Μιας παρέλασης. Μιας επίδειξης άμυνας και δύναμης μιας αδύναμης παραδομένης χώρας. Στους τοίχους μου βλέπω σκιές, σοβάδες και ρωγμές. Ευτυχώς βλέπω και χρώματα. Πορτοκαλιά όρεξης, κόκκινα πάθους, πράσινα υπομονής, γαλάζια ονείρων... Κι αυτό είναι η μόνη μου τύχη. Είναι και η τελευταία μπουκιά που θα την προστατεύσω μέχρι τέλους. Κι ας μην τη φάω ποτέ. Αφού σου είπα. Φτάνει ρε μαμά δεν θέλω άλλο.

*ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ- Έκθεση της Κωνσταντίνας Βαλερά, στη Αίθουσα Τέχνης Φ.Α.Α.Θ. (Αγ. Σοφίας 38, Θεσ/νίκη), ως τις 6.11.13.